

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 18CoE/30/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1714207617
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Paulína Pacherová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1714207617.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Paulíny Pacherovej a členov senátu JUDr. Borisa Tótha a JUDr. Moniky Školníkovej, v právnej veci oprávneného: K.. T. C., W.. XX.XX.XXXX, F. Š. XXX, XXX XX W., práv. zast. Mgr. Štefanom Jakabom, advokátom so sídlom Hviezdoslavova 7, 040 01 Košice, proti povinnej: T.. V. R., W.. XX.XX.XXXX, M. F. E..L.E. XX, XXX XX L., práv. zast. NIKU & partners, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Prokopa Veľkého 51, 811 04 Bratislava, IČO: 36 866 008, vo veci výkonu rozhodnutia o úprave styku s maloletým S. C., W.. XX.XX.XXXX, zastúpeným kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Pezinok, pracovisko Senec, so sídlom Krátka 1, 903 01 Senec, o odvolaní oprávneného voči uzneseniu Okresného súdu Bratislava III, č. k. 38Em/16/2014-515 zo dňa 10.10.2019, pomerom hlasov 3 : 0, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd uznesenie Okresného súdu Bratislava III, č. k. 38Em/16/2014-515 zo dňa 10.10.2019 v jeho odvolaní napadnutom I. výroku m e n í tak, že návrh oprávneného na nariadenie výkonu rozhodnutia z a m i e t a.
- II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie A) zastavil konanie a B) žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení uznesenia uviedol, že návrhom doručeným súdu dňa 18.08.2014 sa otec mal. S. domáhal nariadenia výkonu exekučného titulu - rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 11CoP/221/2014-1417 zo dňa 08.07.2014, právoplatného a vykonateľného dňa 22.07.2014. V odôvodnení rozhodnutia s poukazom na zistený skutkový stav uviedol, že návrh otca (oprávneného) na výkon rozhodnutia nevzhliadol dôvodným. Poukázal na to, že úlohou súdu pred nariadením výkonu rozhodnutia je zistiť či sa povinný skutočne nepodrobuje rozhodnutiu, a či existujú ospravedliteľné dôvody, pre ktoré sa výkonu nemôže podrobiť. Pri skúmaní ospravedliteľných dôvodov zohľadňuje správanie sa povinného (napr. či urobil všetko preto, aby došlo k realizácii plnenia, či sám nie je príčinou nesplnenia povinnosti a pod.), správanie sa oprávneného a v odôvodnených prípadoch (vek a rozumová vyspelosť) prihliadne aj na správanie a názor maloletého. Súd je teda povinný zisťovať, či a z akého dôvodu sa tento styk nerealizuje, akú mieru viny na jeho nerealizovaní nesú rodičia (oprávnený a povinný) a taktiež správanie dieťaťa, pritom je nevyhnutné mať na zreteli, že výkon rodičovských práv a povinností nesmie vystaviť mal. dieťa negatívnym vplyvom.

1.1. Súd prvej inštancie vyhodnotil vzťah rodičov, ako výrazne negatívny. Poukázal na to, že práve silná vzájomná animozita rodičov v ich vzťahoch bola hlavným dôvodom odlišného nazerania na plnenie/porušovanie rozhodnutia a následnú dôvodnosť, či nedôvodnosť výkonu rozhodnutia. Oprávnený povinnej vytýkal neplnenie povinností z exekučného titulu a domáhal sa uloženia sankcie matke za údajné neplnenie rozhodnutia v minulosti. Návrh otca, ako oprávneného na výkon rozhodnutia smeroval k realizácii rozsudku č. k. 11CoP/221/2014-1417 zo dňa 08.07.2014, ktorý v čase rozhodovania súdu prvej inštancie bol už nahradený novším rozsudkom č. k. 37P/234/2015-756 zo dňa 28.3.2019, ktorým

došlo k zmene úpravy styku otca s dieťaťom, a ktorý dňom 28.03.2019 nadobudol aj predbežnú vykonateľnosť. Na ostatnom pojednávaní vo veci výkonu rozhodnutia, konanom dňa 10.10.2019, otec ako oprávnený neuvádzal, že by sa styk s maloletým po vyhlásení predmetného rozsudku nerealizoval a nežiadal v tomto smere o rozšírenie výkonu rozhodnutia. Uloženia sankcií voči matke sa domáhal len spätne (za obdobie rokov 2015-2017 a v dňoch 19.01.2019, 22.01.2019) - ďalej aj rozhodné obdobie. Podľa vyjadrenia kolízneho opatrovníka sa stretnutie otca s dieťaťom určené ostatným rozhodnutím č. k. 37P/234/2015-756 realizuje v zmysle tohto rozhodnutia a k jeho neuskutočneniu dochádza len v prípadoch, ak je maloletý chorý.

1.2. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že realizácia styku otca s dieťaťom v rozhodnom období bola výrazným spôsobom ovplyvnená zdravotným stavom dieťaťa, ktorý bol v konaní opakovane dokumentovaný a preukazovaný. Jeho sprievodným znakom je častá chorobnosť maloletého, počas ktorej sa u neho opakujú diagnózy spolu s pridruženými ochoreniami - tieto v skutočnosti boli príčinou najvýraznejších konfliktov medzi rodičmi. Súd mal preukázané, že otcom namietané dni a obdobia, v ktorých malo dôjsť k porušeniu povinností matky z exekučného titulu pre nerealizáciu stretnutia otca s dieťaťom boli spôsobené ospravedlniteľným dôvodom, a to chorobou maloletého. Súd prvej inštancie tieto okolnosti a zistenia podrobne a dostatočne zhodnotil v ods. 48 až 52 dôvodov rozhodnutia. Zdôraznil, že situácia na strane maloletého dieťaťa je špecifická, nakoľko jeho zdravotný stav ho do značnej miery objektívne limituje, resp. limituje oboch rodičov v trávení času s ním. Matka poznajúc priebeh ochorenia dieťaťa, ktorého zdravotný stav rieši po stránke osobnej, logistickej ako aj finančnej, vníma, že realizácia styku otca s dieťaťom niekedy vyústi do ochorenia maloletého, ktorá je však v mnohom očakávaná a nedá sa jej vyhnúť. Otec nie vždy rešpektuje aktuálny zdravotný stav mal. S. (či už v rovine uskutočnenia alebo realizácie styku), keď napriek deklarovaniu ochoty postarať sa o dieťa v čase choroby, volí s dieťaťom trávenie času, ktoré nie vždy zohľadňuje jeho zdravotný stav. Konštatoval potrebu, aby si otec uvedomil, že ani matka počas choroby dieťaťa a jeho následnej rekonvalescencie s ním nerealizuje voľnočasové aktivity ale starostlivosť nariadenú ošetrovateľmi. Za súladný so záujmom dieťaťa preto súd nepovažoval ani presun dieťaťa počas choroby do/z domácnosti otca, ktorý podľa vyjadrenia samotného oprávneného trvá s dieťaťom dve hodiny (v smere Senec-Nitra, Nitra-Senec). Nemožno opomenúť fakt, že kľudový režim v domácom prostredí je zo strany lekárov predpisovaný práve z dôvodu vytvorenia podmienok na vysporiadanie sa organizmu s ochorením, k čomu presun dieťaťa do domácnosti druhého rodiča a späť neprospieva. Súd prvej inštancie poukázal aj na to, že styk otca s dieťaťom sa realizuje s výnimkou obdobia liečebných pobytov dieťaťa, preto v tomto čase nemožno viesť konanie o výkon rozhodnutia. Maloletý na liečebné pobyty nastupuje na základe nástupného poukazu s presne stanoveným termínom nástupu, ktorý je matke doručený. Nebolo preukázané, že by matka niekedy žiadala cielene o uskutočnenie liečenia v určitom termíne. Súd prvej inštancie dal oboj rodičom do pozornosti povinnosť vzájomne komunikovať na štandardnej úrovni a vzájomne rešpektovať postavenie druhého rodiča v živote dieťaťa. Pre výrazné problémy v týchto oblastiach bolo rodičom rozsudkom č. k. 37P/234/2015-756 zo dňa 28.03.2019 uložené aj výchovné opatrenie - povinnosť podrobiť sa psychologickému poradenstvu.

2. Uznesenie napadol v zákonnej lehote odvolaním oprávnený z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP, čím napadnutému rozhodnutiu vytýkal nesprávne skutkové zistenia vyvedené z vykonaných dôkazov a nesprávne právne posúdenie veci. V odvolacej argumentácii uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia spočíva v bagatelizovaní konania matky a očierňovaní otca, nerešpektovaní rozsudku (exekučného titulu) a svojvoľnosti súdu z dôvodu nepodloženej predpojatosti sudkyne voči osobe otca a jeho právnomu zástupcovi a z dôvodov náklonnosti k matke. Rozhodnutie označil za absurdné v hodnotení zdravotného stavu dieťaťa a jeho najlepšieho záujmu, za protirečivé v hodnotení negatívneho vzťahu rodičov a v možnosti otca realizovať stretávanie sa s dieťaťom v čase choroby doma u matky. Súd prvej inštancie podľa odvolateľa ignoroval existujúci rozsudok upravujúci stretávanie sa otca s dieťaťom bez prítomnosti matky. Odvolateľ mal za to, že toto rozhodnutie musí súd akceptovať a nie je v jeho právomoci arbitrárne a len v záujme matky ho negovať a určovať možnosť stretnutia s dieťaťom za jej prítomnosti. Súd ďalej zámerne nevzal do úvahy právo nepreferovaného rodiča na stretávanie sa s dieťaťom a povinnosť preferovaného rodiča poskytnúť náhradné termíny za nerealizované stretnutia. Poukázal na dĺžku konania pričom úlohou súdu bolo nájsť usporiadanie vzťahov v čo najkratšom čase. V odvolacom návrhu žiadal napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

3. Z obsahu odvolania, v ňom uvedenej odvolacej argumentácie a odvolacieho návrhu vyplýva, že odvolanie smeruje len voči I. výroku uznesenia, ktorým bolo rozhodnuté o zastavení konania. Voči II. výroku uznesenia o trovách účastníkov konania (procesnou povahou výroku závislému) odvolateľ neuplatnil žiadne výhrady. Napadnutému uzneseniu vo vzťahu k II. výroku nevytkol žiadne vady ani jeho nesprávnosť a odvolací súd ho v zmysle § 124 ods. 1 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP vyhodnotil ako výrok odvolaním nedotknutý.

4. Právna zástupkyňa povinnej, ani kolízny opatrovník sa k odvolaniu oprávneného, ktoré ich im bolo riadne doručené nevyjadřili.

5. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 34 CSP v spojení s § 470 CSP) po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého uznesenia v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a 380 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 374 CMP), po oboznámení sa s procesným postupom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

6. Odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je potrebné v jeho právne záväznom I. výroku zmeniť, pričom dôvod tejto zmeny spočíva len skutočnosti, že súd prvej inštancie napriek inak správny skutkový a právny záverom nezohľadnil a nesprávne si vyložil osobitosť novej právnej úpravy CMP, majúcej vplyv na znenie (formuláciu) výroku. Odvolací súd sa inak stotožnil so skutkovým a právny záverom súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie zistil skutočný stav veci dostatočne a riadne a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie plne akceptuje požiadavku zákona.

7. Z obsahu spisu má odvolací súd preukázané, že otec, ako oprávnený sa návrhom doručeným súdu dňa 18.08.2014 domáhal výkonu rozhodnutia - rozsudku Okresného súdu Pezinok č. k. 9P/72/2012-1259 zo dňa 04.03.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 11CoP/221/2014-1417, zo dňa 08.07.2014, ktorým bol v časti výživného a styku otca s dieťaťom zmenený rozsudok súdu prvej inštancie (v danom čase súd prvého stupňa). Oprávnený v návrhu argumentoval nerešpektovaním rozhodnutia povinnou, ktorá mu stretnutia s dieťaťom bezdôvodne neumožňuje. Odvolací súd vychádzajúc zo skutočností zrejmých z vykonaného dokazovania a v zhode so súdom prvej inštancie konštatuje, že lekárske správy tvoriace obsah spisu preukazujú dlhodobé zdravotné komplikácie dieťaťa - v rannom detstve diagnostikovaný centrálny hypotonický syndróm prejavujúci sa v psychomotorickom vývoji, dieťa ďalej trpí častými infekciami dýchacích ciest (podľa lekárskeho správy bakteriálneho pôvodu - streptokoky, stafylokoky) a chronickou sinusitídou, je sledované v neurologickej a imunologickej ambulancii.

8. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že preukázaný zdravotný stav dieťaťa bol ospravedlňujúcim dôvodom pre nerealizovanie styku v rozhodnom čase (t.j. v čase uvádzanom otcom). Rovnako je dôvodné stotožniť sa so skutkovým a právny záverom súdu prvej inštancie, že rozhodné obdobie (t.j. obdobie nerealizovaných stretnutí), ku ktorým sa viaže oprávneným navrhovaný výkon rozhodnutia, je obdobím pred vydaním ostatného rozsudku č. k. 37P/234/2015-756 zo dňa 28.03.2019, ktorým bol nanovo upravený styk otca s dieťaťom. Porušovanie povinností matky z tohto rozhodnutia otec v konaní netvrdil, a ako uviedol aj súd prvej inštancie nežiadal rozšírenie výkonu rozhodnutia aj na tento (aktuálny) exekučný titul. Odvolací súd prihliadol i na vyjadrenie kolízneho opatrovníka zastupujúceho záujmy mal. dieťaťa, ktorý pred súdom prvej inštancie uviedol, že styk otca s dieťaťom sa realizuje v zmysle rozsudku č. k. 37P/234/2015-756 zo dňa 28.03.2019. Stretnutia sa nerealizujú iba v prípadoch, ak je maloletý chorý.

9. Odvolací súd s poukazom na uvedené dospel k záveru o správnosti skutkového a právneho záveru súdu prvej inštancie ohľadne nepreukázania dôvodov na nariadenie výkonu rozhodnutia.

10. Ako odvolací súd už uviedol vyššie, nesprávnosť rozhodnutia vidí len vo formulácii znenia výroku, kde súd prvej inštancie nesprávne interpretoval novú právnu úpravu ust. § 370 a nasl. CMP, vzhľadom na štádium, v ktorom sa konanie nachádzalo v čase vydania napadnutého uznesenia. Konanie v prejednávanej veci začalo ešte v režime zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku, podľa procesnej úpravy ktorého súd pred samotným nariadením výkonu rozhodnutia (t.j. pred úkonmi smerujúcimi k faktickému výkonu) najskôr vyzýval povinného na dobrovoľné splnenie povinností, vrátane možnosti uložiť mu pokutu (v zmysle § 272, § 273, ods. 1, 2 OSP). Až v

prípade ich bezvýslednosti rozhodol o nariadení výkonu rozhodnutia. Nová koncepcia zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku („CMP“) upravuje procesný postup súdu odlišne (opačne) ako úprava dovtedajšieho OSP. Podľa právnej úpravy § 370 - § 390 CMP zákonodarca rovnako rozdelil konanie na štádium pred uskutočnením samotného výkonu rozhodnutia, ktoré ale (na rozdiel od OSP) formálne začína vydaním uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia (§ 376 CMP). Uznesenie o nariadení výkonu rozhodnutia možno prirovnať k „upovedomeniu o začatí exekúcie“. Až po nariadení výkonu rozhodnutia nasledujú úkony súdu smerujúce k výzve povinnému na dobrovoľné plnenie, vrátane možnosti uložiť povinnému pokutu. Následne, ak nie sú dané dôvody na odklad výkonu rozhodnutia alebo na jeho zastavenie, môže súd pristúpiť k úkonom smerujúcim ku uskutočneniu vykonania exekučného titulu. Uskutočnenie výkonu rozhodnutia (jeho reálny výkon) teda podlieha ďalším procedurálnym postupom nasledujúcim po (resp. pri) nariadení výkonu, počas ktorých existuje priestor na skúmanie správania sa povinnej osoby, vhodnosti prijatia iných opatrení (ich podmienkou je ich účelnosť), a súladu nariadeného výkonu rozhodnutia so záujmom maloletého dieťaťa.

11. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

12. Konanie v prejednávanej veci sa v čase nadobudnutia účinnosti CMP (t.j. k 1.7.2016) nachádzalo v štádiu úkonov vykonaných podľa § 272 a § 273 ods. 1, 2 OSP, teda pred faktickým výkonom rozhodnutia - výzva povinnej na dobrovoľné splnenie povinnosti, vrátane uloženia poriadkovej pokuty (uzn. 38Em/16/2014-166 v spojení s uzn. KS BA 21CoE/333/2015-240). Procesná situácia, v ktorej sa konanie nachádzalo v čase nadobudnutia účinkov zákona č. 161/2015 Z. z. CMP zodpovedala v novej právnej úprave štádiu pred nariadením výkonu rozhodnutia. Súd prvej inštancie bol s účinnosťou od 01.07.2016 viazaný ustanoveniami CMP, podľa ktorého aj ďalej konal. S poukazom na uvedené, mal preto súd prvej inštancie, po zistení nedôvodnosti návrhu na nariadenie výkonu rozhodnutia, návrh zamietnuť a nie konanie zastaviť (zastaviť podľa CMP možno len konanie začaté a prebiehajúce po vydaní uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia, čo nebol procesný stav v danej veci). Odvolací súd uvedenú nesprávnosť formulácie výroku, bez zmeny skutkového a právneho záveru súdu prvej inštancie, v zmysle § 388 CSP napravil uvedením správneho znenia výroku napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd tak s poukazom na svoju právnu argumentáciu uvedenú v predchádzajúcich odsekoch, pri nezmenenom skutkovom a právnom závere vyslovenom súdom prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje, len zosúladiť znenie výroku s novou právnou úpravou CMP, keďže tento nesúladiť nebolo podľa odvolacieho súdu namieste riešiť vydaním opravného uznesenia a následným potvrdením napadnutého rozhodnutia.

13. Odvolací súd však považuje v prejednávanej veci za podstatné vyjadriť sa aj k vzťahu rodičov a jeho vplyvu na maloleté dieťa a na realizáciu stretnutí otca s ním.

14. Z obsahu spisu, ako aj z rodičmi a ich právnymi zástupcami v konaní prezentovaných vyjadrení je zrejmé, že vzájomný vzťah rodičov je silne negatívny a napätý. Komunikácia otca s matkou je odmietavá a nepriaznivá. Nezhody s matkou v oblasti realizácie styku s dieťaťom otec rieši opakovanými trestnými oznámeniami, čo budovaniu ich komunikácie na udržateľnej úrovni a v záujme dieťaťa, určite neprospieva. Napätie a výraznú animozitu rodičov existujúcu i v čase začatia a ukončenia styku otca s dieťaťom dieťa intenzívne vníma, čo má dopad na jeho emočné prežívanie, psychický a osobnostný vývoj. Nezhody rodičov sa prejavujú v obave matky ohľadne schopnosti otca postarať sa o dieťa v čase jeho choroby, pokiaľ táto nastane v dobe súdom určeného styku otca, hoci táto obava nemusí byť vždy bezvýhrady opodstatnená. Otec vyžaduje striktnú realizáciu stretnutí s dieťaťom bez zohľadnenia, či dieťa v aktuálnom zdravotnom stave (aktuálny stav choroby, ktorý podľa lekárskeho správ prevažne sprevádzajú vysoké horúčky) je schopné prepravy do domácnosti otca a späť a či takáto preprava a zmena prostredia je pre dieťa aktuálne vhodná, či je v súlade s jeho záujmom. Dieťa sa stalo predmetom sporu rodičov. Odvolací súd z obsahu spisu a tam založených podaní vníma komunikáciu otca s matkou ako výrazne negatívnu, čo má následne dopad na dieťa.

15. Odvolací súd vychádzajúc z vykonaného dokazovania, nespochybňuje kladný a pozitívny vzťah otca k dieťaťu, dáva mu však do pozornosti, že dieťa nemá byť zaťažované zlým vzťahom rodičov a rodičia sú povinní správať sa tak, aby animozitu ich vzťahov nevnímalo, resp. s ňou bolo konfrontované čo najmenej. Odvolací súd má zo skúseností z rozhodovacej činnosti a známych mu psychologických záverov vedomosť, že dieťa nie je schopné vysporiadať sa s negatívnym vyjadrovaním na adresu

druhého rodiča (pričom najmä v útlom veku každé dieťa prirodzene vníma matku ako citovú a bytostnú istotu). Konfrontácia s negatívnymi vyjadreniami na adresu druhého rodiča spôsobuje u dieťaťa vážne narušenie jeho vnútorného emočného a pre neho bezpečného sveta.

16. Na druhej strane však odvolací súd nemôže opomenúť dôvodnosť tvrdenia otca, aby aj matka v prípade nemožnosti realizovať stretnutie so synom v čase určenom súdom, pre chorobu dieťaťa, umožnila otcovi stretnutie s dieťaťom v náhradnom termíne, keď to zdravotný stav dieťaťa opätovne umožní. Odvolací súd vzhľadom na vek dieťaťa rovnako nevidí dôvod, aby otec v prípade choroby dieťaťa a nemožnosti realizovať stretnutie osobne nemohol s dieťaťom komunikovať, napr. cez mobilný telefón. I na strane matky bude potrebné, aby prijala úlohu otca v živote dieťaťa, umožnila mu stretávať sa s dieťaťom a starať sa o dieťa i v prípade zhoršeného zdravotného stavu, pokiaľ ochorenie nie je takej závažnosti alebo intenzity, keby by realizácia styku nebola v záujme dieťaťa (jeho aktuálneho zdravotného stavu).

17. Z ostatnej mailovej komunikácie rodičov je zrejmé, že matka nedáva otcovi priestor na stretnutia s dieťaťom mimo súdom určených dní ani sa nesnaží vytvoriť s otcom lepšiu komunikáciu, v záujme ich spoločného dieťaťa. V konaní neboli preukázané žiadne okolnosti, ktoré by vypovedali o negatívnom alebo nevhodnom vplyve otca na dieťa, a ktoré by zakladali dôvod pre nerealizáciu styku. Odvolací súd preto nemôže hodnotiť pozitívne ani postoj matky, prezentovaný v konaní (na pojednávaní dňa 30.4.2019), kde na otázku súdu či otcovi poskytuje náhradné termíny za nerealizované stretnutia uviedla, že pri S. chorobnosti nie je možné poskytnúť náhradné termíny za všetky nerealizované stretnutia, ale niektoré poskytla. Odvolací súd z postojov a vyjadrení rodičov (najmä z pohľadu otca) vníma, že k zlepšeniu ich komunikácie a v záujme dieťaťa by mohla výrazne prispieť aj ústretovosť matky - vyhovieť prosbe otca a umožniť mu neplánované náhradné stretnutie s dieťaťom (viď napr. mailová komunikácia z čl. 494 kde otec žiadal o možnosť prevziať si dieťa a priviesť ho nasledujúci deň ráno opäť do školy, čo matka neakceptovala z dôvodu, že otec v danom čase nemá určený styk a dieťa má poobede rehabilitáciu- čo nemožno považovať za ústretový prístup matky). Z postoja matky badať možnosť zlepšenia vzájomných vzťahov pri zmene správania sa otca k nej (najmä v rovine vyjadrovania sa na adresu matky, komunikácii s ňou ohľadne dieťaťa a v neposlednom rade zmenou spôsobu riešenia konfliktov v realizácii styku s mal. opakovaným privolaním polície, či podávaním trestných oznámení na matku).

18. Z uvedeného vyplýva, že rodičia zatiaľ nie sú schopní prekonať vlastné citové zranenia a obnoviť svoju komunikáciu a vzájomnú dôveru aspoň v minimálnom rozsahu prospešnom pre maloleté dieťa. Odvolací súd preto vníma a pozitívne hodnotí nariadené výchovné opatrenie - povinnosť rodičov podrobiť sa psychologickému poradenstvu s cieľom zlepšiť ich vzájomnú komunikáciu.

19. Vo vzťahu k oprávneným namietanej neprimeranosti dĺžky prvoinštančného konania odvolací súd uvádza, že sa s touto výhradou síce stotožňuje, avšak zároveň apeluje na to, že k minimalizovaniu dĺžky a k plynulosti konania musia prispieť aj obaja rodičia. Pokiaľ budú nezhody rodičov a nimi produkované tvrdenia predmetom náročného a neraz aj dlhodobejšieho dokazovania, ktoré je súd povinný vykonať, potom nemôžu bez ďalšieho za dĺžku konania viniť len súd.

20. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v nadväznosti na ustanovenie § 52 CMP, kedy ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie avšak v konaniach podľa Civilného mimosporového poriadku nemá žiaden z účastníkov nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak a ustanovenie § 391 CMP predpokladá, že o náhrade trov konania rozhoduje súd až v uznesení, ktorým konanie o výkon rozhodnutia zastavuje, čo nie je tento prípad.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).